

45 000 Kr. —, men jeg skal opholde mig ved en anden Post paa hendes Konto. Der staar paa denne: For Tab af eller Ødelæggelse og Beskadigelse af Garderobe, Røjsogods med mere 3 000 Kr. Nu var vel Gullaschtiden ikke helt forbi den 1. November 1919. Der kan have været mange Silkeskørter, Hatte, Laksko, og hvad man nu pynter sig med i de Kredse, men man kunde vist blive ganske flot ekviperet for 3 000 Kr. selv i Kr'gens allerdyreste Tid. Men denne Dames Bagage finder man tre Gange mere værd end hele Mannys Førighed og Fremtid. Det er det, jeg kalder for et Slag i Hovedet paa al sand Retfærdighedsfølelse. Hvis vi ikke herfra fremsætter en Protest herimod, vilde det være en Skam. Skønt jeg ikke kender Spor til Landarbejder Anders Petersen, føler jeg mig, saa længe jeg har Plads i denne Sal og møder den Slags Ting, som Væрге for ham og hans Lige, jeg har den Pligt at protestere, og jeg paakalder Ministeriets Interesse for dette Spørgsmaal og dets Medvirken til, at vi kan faa rettet det, der her er gjort galt. Der er ogsaa et andet Tilfælde, som kan nævnes i Forbindelse med Spørgsmaalet om Erstatning for Bagage og lille Mannys Forhold. Der var en Rodemester i København, der uden Tilladelse købte Sørgetøj — det var for ikke saa faa Penge, 913 Kr. til nogle Søskende til en afdød ung Mand. Dette kan jo være meget smukt, men det bør dog bemærkes, at man mente at kunne ofre næsten lige saa meget paa dette Sørgetøj som paa at hjælpe den lille Manny, der blev Krøbling for Livstid. Jeg tror ikke, jeg behøver at gaa ud fra, at der er forskellige Anskuelser herom indenfor det ene eller det andet Parti; jeg tror, at alle vil være enige med mig i, at dette er Topmaalet af Uretfærdighed. Jeg vender mig nu til Landarbejder Anders Petersen selv endnu en Gang. Hvad fik da han? Jo, denne Mand, der ikke mere kan paatage sig strengt Arbejde, fik en Erstatning paa 9 000 Kr. Jeg har Lyst til at sammenligne ham med en anden Person, der har en høj Titei — jeg skal ellers ikke drage Folk ind i denne Debat, naar jeg ikke kan udrette noget godt dermed —; denne Mand har, saa vidt jeg ved, sin Stilling endnu, og han har faaet en mægtig Erstatning, medens denne Landarbejder har faaet 9 000 Kr. en Gang for alle. Kommissionen ræsonnerer saaledes: En saadan Mand har ikke Forstand nok til at faa saa mange Femhundredekronesedler mellem Hænderne; vi maa sørge for at administrere dem for ham, og saa skriver den over til Dover-Venge Kommunes Hjælpekasse: Nu

kommer Anders Petersen med saa og saa mange Penge; han har sikkert aldrig haft saa mange Penge i sine Lommer eller i sin Tegnebog, hvis han har nogen. Nu maa I administrere dem for ham. Man kunde lige saa godt have udslynget den samme Uforsømmethed mod Baronen. Vil man sammenligne Baronet og Landarbejdere, tror jeg nok, Landarbejderen maa siges at være den første i Henseende til at kunne administrere sine Penge. Havde vi ikke haft Baand paa Len og Stamhusene saa længe, som vi har, saa var der adskillige Baroners Navne, der ikke nu var knyttet til de paa-gældende Besiddelser. Jeg kalder det en Overklasseopfattelse, der aander ud af disse Afgørelser, og jeg har for mit Vedkommende følt det som min Pligt her at nedlægge Indsigelse imod den, selv om nogen skulde finde, at det er mere eller mindre hensynsfuldt mod denne eller hin. Det er efter min Mening en af de groveste Forsyndelser mod Retfærdighed i Administrationen, man kan tænke sig. Jeg vil med andre Ord ikke være med til at tage Ansvar for, at naar Ulykken rammer et fattigt Menneske, skal dette Menneske yderligere straffes netop paa Grund af sin Fattigdom, og hvis denne Kommission og Arbejderforsikrings-Raadet har Ret i, at de fedtede Afgørelser, som de har truffet, har Hjemmel i Loven, saa maa jeg med et klassisk Ord sige: Er dette Lands Lov og Ret, saa siger jeg, at Loven den er slet, og jeg føjer til, at saa er det vor Pligt her at forandre Loven.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Boa har Ordet for en kort Bemærkning.

Boa: Det ærede Medlem Hr. Andersen er uden Tvivl en retfærdig Mand, og det undrer mig derfor noget, at han i Begyndelsen af sit Foredrag henvendte sig til Landbruget om Samarbejde for at faa Mælken distribueret billigere her i København. Det ærede Medlem maa dog vide, at en ikke uvæsentlig Del af den Prisforhøjelse der fremkommer, inden Mælken kommer, ud til Forbrugerne i København, hidrører fra Budløn, Hestehold, Vogne, alt, hvad der vedrører Sundhedsforanstaltninger som Afkøling af Mælken o. s. v. Jeg føler mig derfor beføjet til at paatale det ærede Medlems Udtalelser af følgende Grunde: I Gaar stod det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen her og søgte i et timelangt Foredrag at paavise, at der muligvis her i vort Land fandtes Mennesker, der ikke betalte fuldt saa stor en Skat, som han mente, de burde og kunde. Den Slags Paastande